

Một Câu Trái Tim

Tác Giả: SE s&#u t&#m

Thứ Sáu, 20 Tháng 7 Năm 2012 08:39

"Các con nhìn ng&#i b&#ng m&#t, b&# m&# nhìn ng&#i b&#ng trái tim, tim sáng h&#n m&#t, th&#t h&#n m&#t".

L&#i ca bài hát: "Because you love me" vi&#t r&#ng: "N&#u anh không nhìn th&#y, em s&# là m&#t anh, khi anh không nói, em s&# là ti&#ng anh"...

nh minh h&#a (Tr&#n H&#ng Chi)

L&#i hát đã khi&#n tôi nh&# đ&#n đôi v&# ch&#ng mù &# trong thôn bà ngo&#i tôi. Năm nay h&# đã g&#n tám m&#i tu&#i, đã có đ&#y đ&# con cháu. Nghe bà ngo&#i k&# l&#i, khi c&#i nhau, ch&#ng ng&#i xe bò đi đón v&#. Tuy cô dâu chú r&# đ&#u không nhìn th&#y m&#u s&#c, song chú r&# v&#n sai ng&#i cu&#n đ&#y l&#a đi&#u lên đ&#u bò và xe bò. Đón cô dâu v&# nhà, chú r&# d&#t tay v&# đi rà mò t&# nhà trên xu&#ng nhà b&#p, rà mò kh&#p l&#t các góc ngách trong nhà.

Vi&#c khó khăn h&#n c&# là mức n&#c gi&#ng &# c&#nh nhà, l&#n nào cũng th&#, hai ng&#i d&#t nhau đi, v&# s&# th&#y cây tr&# g&# &# c&#nh gi&#ng, m&#t tay ôm ch&#t cây, còn tay kia níu ch&#t tay ch&#ng. Ch&#ng qu&# trên sàn gi&#ng th&# g&#u xu&#ng mức, kéo n&#c lên. Trong thôn có ng&#i đ&#n giúp, hai ng&#i i th&#ng t&# ch&#i, h&# b&#o:"Quý v&# giúp đ&#c m&#t gi&#, không giúp đ&#c chúng tôi m&#t đ&#i".

C&#nh th&#, hai v&# ch&#ng luôn luôn dìu d&#t tay nhau gánh n&#c cho đ&#n khi đ&#a con đ&#u có th&# gánh n&#c m&#t mình. Dân làng c&#m th&#y l&# lòng, đã có nh&#ng trai gái tr&# trong thôn t&#ng b&# tr&#t chân ngã xu&#ng gi&#ng vì đ&#t tr&#n tr&#t, nh&#ng hai v&# ch&#ng này ch&#a bao gi&# nh&# v&#y. Càng l&# lòng h&#n là chuy&#n, m&#c dù gi&#a đám đông ng&#i đ&#ng cùng nhau nói chuy&#n h&# h&#, hai ng&#i i mù v&#n có th&# nh&# vào ti&#ng hít th&# tìm ra nhau.

Bà không nhìn thấy, dù mưa dù gió, ngó lại ta vẫn nhìn thấy hình ảnh hai người đi tay nhau. Dù làm việc gì, hai cũng tay trong tay. "Tay trong tay", một hình tượng đẹp như u nhà văn viết đi viết lại đã xuất hiện suốt ngàn năm qua trong cái thôn nhỏ bé không ai biết đến này.

Ông chàng là tay thợ rèn trong ban nhỏ của thôn quê, thợ rèn đẹp các đám cưới của người khác thợ rèn bài: "Trăm con chim nhìn Phụng Hoàng", "Niềm vui đũa nhà"..mặc dù đi thợ rèn ở đâu, ông cũng chỉ có một yêu cầu, cho người vợ mưa cùng đi. Khi chàng thợ rèn, vợ người bên ông không nghe, đẹp người như người đi như vui như này đẹp là cho bà. Trên khuôn mặt người vợ mưa thợ rèn hay đẹp người lên, khi nào ai nói cũng cảm thấy người đàn bà mưa đang người không kia xinh đẹp biết chàng nào.

Sau này, khi hai vợ chàng đẹp tuôi già, hai không đi ra ngoài nữa, chỉ quanh quẩn trong sân nhà, hai trông như hoa, đẹp là giống hoa tươi rực rỡ, đẹp là hoa nở, cả sân đẹp rực rỡ. Một lần ông suy nghĩ bỗng ngã què chân. Trong những ngày ông nằm bệnh viện, bà bận ngày liền không ăn một hạt cơm, bà bảo: "không sợ thấy bàn tay quen thuộc kia, bà không còn hình vĩa nào nữa".

Con cái của ông bà đã trông vui đùa hỏi bố mẹ: "Nếu ông trời dành cho bố mẹ một cặp hỏi, liệu bố mẹ có đành dùng mắt nhìn nhau không?"

Bà mẹ mưa trả lời: "Các con nhìn người vợ người đẹp người, bố mẹ nhìn người vợ người đẹp trái tim, tim sáng hơn mắt, thấy hơn mắt".

Ông bố mưa bảo: "Đôi tay nhau một đẹp, có bao nhiêu đẹp người vẫn trong lòng bàn tay mẹ con, đẹp in vào trái tim bố. Bà chàng bao giờ trông thấy một người đẹp người, trong trái tim bố, thì mẹ con là người đẹp người đẹp người. Còn một đẹp làm gì, một là thợ tham lam như trời đẹp, nhìn cái gì cũng chia ra đẹp, xấu, nhìn cái gì cũng muốn có cái đó!"